

MÜCADELE KAVRAMI

Belli başlı şu tanımları içerir;

- 1. Baş etme,**
- 2. Karşı gelme,**
- 3. Caydırma,**
- 4. Yok etme**

Mücadele bir eylem olarak tümleşik bir tavrın belli bir doğrultudaki seyrine işaret eder. Bu seyir, tutum ve davranış bütününde nitelikli sayılabilecek becerileri barındırır. Bu becerilerin işe yaraması doğru bir zamanlamayı, zamanlamaya yayılmış taktik adımları ve stratejik kararlılığı içerir. Tüm bunları işe yarayacak işlevsellikte hayata taşıyan unsur ise mücadelede yer alan insanların sahip olduğu iç-görü ve taşıdığı güdüdür.

Mücadele bir meslek değildir. Belli meslekler için tanımlıdır. Bir meslek alanı içinde o mesleğin rol ve ödevlerini, amacını tanımlarken başvurulacak asli bir unsurdur. Hele bu meslek aynı zamanda bir yaşama biçimi ise o meslekteki kişilerin başarılı olabilmesi, mücadele içinde var olabilmelerine bağlıdır.

Polislik bir meslek olarak bu tanımların tamamını barındırır. Daha dar bir kapsamda dile getirdiğimiz zaman Kaçakçılık ve Organize Suçlar dairesi aynı zamanda adında taşıdığı tanımlara uygun olarak farklı bir mücadele alanına işaret eder.

Bu alanda çalışan polisler için Madde Kullanımı ve Bağımlılığı tanımlaması hem bir mücadele alanını hem de özel bir alan içinde yer alan kapsamlı bir soruna dikkat çeker. Bu sorun; toplum, aile, birey üçgeninde hayatı ve kurumları etkileyen çok ciddi bir sağlık sorunudur.

Toplum, benimsediği sistem aracılığı ile toplumsal kalımı sağlayacak bireyler için insana yatırım yapar. Geçmişini bu yolla denetlerken bugünü aynı yola tarif eder. Hepsi aslında gelecek için toplumun kendisini hazırlamasıdır. Ancak madde kullanımı ve bağımlılığı gibi bir sorun söz konusu ise toplum bu işlevlerini yapamayacak duruma düşer.

Böylesi bir tehlike karşısında her toplum bu tehlikeyi yok edecek önlemleri alırken önce bu alanda sistematik olarak mücadele edecek araçlarını var eder. En önemli araçları toplumun oluşturduğu yasalar, bu yasaları yürütmek amacı ile yapılacak uygulamaları üstlenen mücadelecilerdir. Diğer bir anlamı ile polis, mücadele odaklı bir meslek olarak toplumun korunmasında işlevsellik üstlenmiş bir yapı niteliğindedir.

II- KORUMA VE ÖNLEME

Bu kavram toplum sağlığı esasında tanımlanmış tıp-içi bir kavramdır. Sağlık bireysel temelde tanımlı, biyolojik yapıya göndermede bulunan “iyi olma” kavramını tarif eder. Toplum sağlığı bireyden kalkarak bireylerin oluşturduğu en temel birimden (aile) başlayarak toplum genelinde hastalıktan korunma, sağlığın sürdürümü, sağlığın bir yaşama biçimi olarak ulusal politikalar dahilindeki tüm uygulamaları kapsar.

Ülkemizde ulusal politikalar dahilinde toplumsal sağlığı amaçlayan her türlü uygulamanın yetkili ana organı TC Sağlık Bakanlığıdır. Ancak ulusal politika tanımına dikkat ettiyseniz eğer, toplumun tüm kurum ve kuruluşları ulusal sağlık politika uygulamalarının aynı zamanda katılımcı ve vazgeçilmez unsurlarıdır.

Buradan da anlaşılacağı toplumsal sağlık tanımı aynı zamanda toplumsal esenlik anlamında olup “iyi olma” halinin inşası ve devamı tüm yurttaşların asli vazifeleri arasında olmak zorundadır.

Bu alanda işlevsel olan meslek hekimliktir. Hekim hastalığı tanıyan, tedavi eden kişidir. Hekim, aynı zamanda hastalığın nasıl önlenmesi gerektiğini bilen, gereğinde onu sınırlayan sonrasında da yok etme görevini üstlenmiş bir kişidir.

III- MÜCADELE İLE KORUMA-ÖNLEME KAVRAMLARI BAĞDAŞIR MI?

Görünüşte bağdaşmaz. Çünkü ayrı tür bilgiyi, donanımı ve becerileri içermektedir. Çağımızın çoğu sorun başlıklarına bakıldığında mücadele ayrı bir yerde koruma ve önleme başka bir yerde ele alınmaktadır. Toplumsal sistemlerin işleyişi de bu tür ayrımları besler ve destekler.

Madde kullanımı ve bağımlılığı konusunda bu iki kavramın birbirinden iyice ayrıldığına dair pek çok örnek vardır. Bu ayrımın temelinde eğitilmiş insan gücü çokluğu, sosyal refahın sağlanmış olması, özellikle batıda birey temelli anlayışların hükümet etme uygulamasında esas alınmasıdır.

Öte yandan her toplumsal sorun o toplumun kültürel yapısından doğrudan etkilenmektedir. Her toplumda aynı adı taşıyan kurumların çok farklı programlar uygulaması, çok farklı yasaların bulunması ve daha önce örnek o toplumdaki kültür kabının özgün dokusundan kaynaklanmaktadır.

Türkiye, bireysel temelli olmaktan daha çok topluluk temelinde var olmuş, toplumsal sistemi buna göre şekillenmiş bir ülkedir. Ayrıca kısıtlı ekonomik imkanlar, kimi diğer toplumsal araçların varlığı veya yokluğu çoğu toplumsal politikanın bu ülkenin koşullarına göre şekillenmesinde belirleyici niteliktedir.

Madde kullanımı ve bağımlılığı konusunda ülkemizde ulaşılan en önemli sentez, Mücadeleci güç ile koruyucu-önleyici yapı arasında tesis edilmiş işbirliğidir. Madde kullanımı ve bağımlılığı konusunda EMCDA üyesi olduğumuz şu aşamada söz konusu işbirliği ulusal tavrımızın vazgeçilmez ilkelerinden biri olmuştur. Uluslar arası temaslarda gerçekleşen müzakerelerde Türkiye'nin tutum ve tavrı bu işbirliği dahilinde şekillenmiştir.

Bu ulusal tercihi ülke dahilinde bilmeyen, anlamayan hatta karşı çıkan cılız unsurlar olmakla birlikte sadece dar akademik tartışmalar içinde ses bulmuştur.

Bizlerin bu uygulamadaki beraberliğimiz yuları bulan emekler doğrultusunda gerçekleştirdiğimiz bu işbirliğinin sonucudur.

IV- İŞBİRLİĞİ

Katılımcı unsurların muhatap bilgileri bellemesi, mevcut bilgileri ile besleyip tümleştirmesi, neticede taktik ve strateji bütünü içinde belli becerileri içeren ortak bir dağarcığı var etmesi işbirliği olarak tanımlanabilir.

İşbirliği düzleminde bir araya gelmiş unsurlar iç-görü ve eyleme dürtüsünü içeriyorsa işbirliği aynı zamanda Güç birliği kavramını da içermektedir.

İşbirliği içinde çok-kurumlu ve çok-bilimli bir yapı söz konusudur. Bilgilerin dökümünün sistematik bir çerçeveye kavuşturulması ilk aşamadır. Bu aşamadan sonra rol ve ödevlerin tanımlanması, zaman akışı içinde adlandırılması, aşamalar halinde belirlenmiş hedeflerin ortaya konması söz konusudur.

Madde bağımlılığı ve kullanımı konusunda mevcut işbirliği ve güç birliği olgusu bu ilkelere göre ortaya çıkmıştır.

Prof. Dr. Yıldırım B. Dođan